
4.1 Dovolení k udělení svátosti

ACEB 05/2007 – čl. 11 – str. 43

§ 1

Místní farář a jemu podle práva na roveň postavení mají právo a povinnost jako vlastní správci farnosti křtít, oddávat, případně břimovat osoby, které mají trvalé nebo přechodné kanonické bydliště na území farnosti. Stejně tak mají právo a povinnost udělovat výše uvedené svátosti osobám, které vůbec nemají kanonické trvalé nebo přechodné bydliště, ale právě pobývají na území farnosti (srov. kán. 102, 107, 530 CIC).

§ 2

Místo původu dítěte, a také nově pokřtěného, je tam, kde v době, kdy se dítě narodilo, měli rodiče trvalé bydliště, anebo, neměli-li trvalé bydliště, tam, kde měli přechodné bydliště. Neměli-li rodiče společné trvalé ani přechodné bydliště, pak tam, kde je měla matka. Pokud rodiče ani matka neměli trvalé ani přechodné bydliště, pak místem původu dítěte je místo, kde se dítě narodilo. Nalezenci mají místo původu, kde byli nalezeni (srov. kán. 101 CIC).

§ 3

Pokud svátost křtu, manželství a eucharistie (jenom v případě prvního svatého přijímání dětí) chce udělit jiný kněz nebo jáhen osobám, které nejsou jeho farníky podle § 1 a 2, musí si vyžádat dovolení (licentia) od vlastního duchovního správce těchto osob. Dovolení se vystaví písemně.

§ 4

Pokud udělení svátosti bylo dovoleno duchovnímu, který není vlastním duchovním správcem, přípravu podle kán. 851 1°, 890, 914, 1063 2° CIC vykoná udělovatel svátosti, ledaže by vlastní duchovní správce tuto povinnost chtěl splnit sám.

§ 5

V případě úmyslného nerespektování této normy bude viník potrestán sankcí trestního opatření ve smyslu kán. 1339 CIC, a pokud dále setrvává v zatvrzelosti, mohou mu být postupně přidány další tresty.

Objasnění:

V případě udělování svátosti manželství je oprávněným udělovatelem manželství farář jednoho ze snoubenců (srov. kán. 1115). V tomto případě není nutno žádat faráře druhého snoubence o dovolení k udělení svátosti. V případě, že jeden ze snoubenců je nepokřtěný nebo pokřtěný v jiném křesťanském společenství a manželství se neuzavírá v místě kanonického bydliště a před vlastním duchovním správcem katolicky pokřtěného snoubence, žádá katolicky oddávající (kněz, jáhen) dovolení pouze vlastního faráře katolicky pokřtěného snoubence. V případě smíšených manželství se dále zachová vše, co stanoví všeobecné právo (kán. 1124 – 1129 CIC). Je nutno také připomenout, jak CIC stanoví trvalé a přechodné bydliště: „Trvalé bydliště získávají osoby takovým pobýváním na území některé farnosti nebo alespoň diecéze, které je spojeno s úmyslem tam trvale zůstat, pokud tomu nic nezabrání, anebo tím, že tam dovrší pět let pobytu. Přechodné bydliště získávají osoby pobytem na území některé farnosti nebo alespoň diecéze, které je spojeno s úmyslem tam zůstat alespoň po tři měsíce, pokud tomu nic nezabrání, anebo skutečným pobytem na tom místě po dobu alespoň tří měsíců.“ (kán. 102 §1, 2 CIC).